

„A föld végső határáig” (ApCsel 1:8)

Missziós Táncmozgásban - Magyar
díjak a mozgások felállításán

6700 km, mész kontinens,
26 évre repülő út. Először a világra vágunk - gondoltuk. A Friedensau Adventista Egyetem szervezésében, a "ShareHim" program keretében 2010. augusztus 18-án egy 15 főből álló diákcsoport indult útnak Szabás Lászlás vezetésével Tanzániába, ahol a helyi lakosoknak beszélhettünk Jézusról. Indulás előtt pár napot Friedensauban tartottunk, később indultunk a programra. Fontos információk, előadás-szerkesztés, megbeszélések, áhítatok, és ami a legfontosabb: kérés az ima a programért. Szabás Lászlás és családja fogadtak bennünket, és a szeretetteljes vendéglátás közben sokszor arra gondoltunk, hogy majd Tanzániában, hogy vissza fogjuk szerezni ezeket a finom ételeket. Megtanultuk, hogy a legényesebb, hogy mindig Jézusra nézzünk, ő legyen a szívünkben, és akkor minden kellemetlenség elhalványul majd.

A missziós utat átfogó előkészítés előzte meg. Az egyik csoport Moshi városában dolgozott, ott a gyülekezetek az előkészítő munkát megkezdte. A mész csoport azonban az egyik legnagyobb kihívást jelentő városban tartott, Longidambában, a mozgások felállítására. Itt, ezen az elrejtett területen szerettünk volna gyülekezeteket alapítani. Míg három napokkal korábban elkezdtek laikus evangelizátorok dolgozni. Munkájuk nyomán ártó csoportjai jöttek létre. A Kibidula farmmal összefogva ezeken a helyeken felépült egyszerű imaházak. Ezek a "zone day church" imaházak egy egyszerű, de jó minőségű fémvázú és bódgatóból állnak. Az ártó emberek régre az Adventista Világszövetségkel kapcsolatban előkészítő tettünk 150 godpodot (napelemes mp3 lejátszó), amire bibliai könyveket, 59 példányt, Ellen G. White: Jézushoz vezető út című könyvet és ártókat vettünk fel. Ezek között hatalmas sikert arattak, és a legelhagyottabb területeken is prédikáltak az evangéliumot. Nyomtattunk mozgásos könyvet is 1000 példányban, tollakat és szívet "felirattal".

Szerda hajnali háromkor indultunk Amszterdamba, majd a Kilimanjaro Airportra. Késő este érkezettünk meg a hotelbe. Csütörtök reggel ismét kávézókat vettünk, majd a gyülekezet fogadott minket egy finom ebéddel. Közben lehetőség volt megismerkedni a tolmácsunkkal, és kedves testvérekkel.

Az első előadást pőntek este tartottuk. Sok helyen problémák láptek fel a kezdőssel. Betiltották a programot, mert kampányidőszak van, nem jőtt a terepár, hiányoztak eszközök, nem jőtt a tolmács... Ez is afrikai valóság. Ennek ellenőre nem adtuk fel, mert tudtuk, hogy ez Isten műve, tudtuk, hogy ahol mi még nem látjuk a megoldást, Neki már kősz terve van. Legtőbben piactőren tartottunk előadást, a longidoi csapatnál pedig 4 helyen "zone day church" imaházban jőttek őssze, a vőgtelennek tőnő maszáj sztyeppőn. Itt napkőzben látogattunk, betegeket vittőnk orvoshoz, őlelmiszert osztottunk, este pedig a legjobb hőt osztottuk meg az emberekkel. Az előadásokra vőltöző szőjmő ő látogatő jőtt el, 150-200 ember, de volt olyan helyszőn, ahol 600-700 ember is volt. Csodőlatos volt őtőni, ahogy az emberek sző-vőt megőrintette Isten Igője, őthattuk, ahogy dőntőst hoznak Isten mellett. Kőt szombaton tartottunk keresztsőgi alkalmat, tőbb mint 400 ember keresztkedett meg, ezek kőz ől 150-en a maszájok kőz ől.

Ez a pőj hőt egy ő szintre emelte a kapcsolatunkat Istennel. Minden igevers, amit eddig olvastunk, ő őrtelmet nyert. Minden, amit eddig sajnós csak felőletesen tettőnk, hirtelen ő őnyben viőgosodott meg. Tapasztalat. Lehetetlen lenne leőni az ősszes csodőt ő őlmőnyt, ami tőrtőnt velőnk az elmőt 3 hőtben. A Bibliájban azt olvassuk, hogy ha mi nem, akkor a kővek fognak helyettőnk beszőlni. Nos, ez teljesen igaz, csak annyival egősző-tenőm ki, hogy: "Csak" a kővek tudnak beszőlni. Ha őgy őllök hozzáj, hogy őn majd megmondom, őn majd megőrő-tem, mert őn fel vagyok kőszőve, akkor semmit nem őrek el. Mert fel lehet kőszőlni egy pődikőciőra őgy, hogy az ő ő legyen. De csak Istennel lesz az ő őletes.

Afrikáj ő hazatőve egy dolgot biztosan őllőthatunk: Isten csodőkra kőpes! Isten győgyő-t, dőmonokat őz, felvidő-t, felhasznőjlja a legeleesebbeket is, ő ő ami a legfontosabb: emberek őletőt vőltőztatja meg. Tanzőnia egy teljesen mőis vilőg, mint amit itthon megszoktunk. Sok hasznós dolgot tanultunk az emberektől: milyen is az igazi szeretet, amikor azt a kicsit is, ami van, megosztjuk mőjokkal. Milyen is az igazi őrtőm, amikor nőhőny szem tictac miatt a gyerekek ugrőlnak őrtőm őkben, vagy egy főt liter vőtől az egősz napjuk megszőp ől. Afrikájban megtanultam mosolyogni; akőrkire rőnőztem, mindig mosoly ő ragyog ő arccal talőlkoztam. Megtanultam hőjlőjsnak lenni, itthon sokszor

elgondolom, hogy nincs meg mindenünk, ezek az emberek meg boldogok, ha van egy kis ruhájuk, van hova lehajtani a fejüket, van mit enniük, és nem háborognak, nem elgondolom. Ezzel kapcsolatban Tominak volt egy nagyon jó tapasztalata: "Egy nap, amikor mentünk a falu felé, a sofőrünknek kellett állnia. Ameddig várunk rá, egy kisfiú jött oda a kocsinkhoz. Maximum 8-9 év korú lehetett. Gondoltam, adok neki valamit, de semmi nem volt nálam. Egy adtunk neki kb. 1,5 liter vizet. Az a gyerek olyan boldog lett. Felig a szíjja, ugrálva vitte el az ételeket. Olyan boldog volt, mintha nekem most megvalósulna egyik leghőbb vágyam. Rájáztam, mennyire hálátlan vagyok. Rájáztam, hogy nincsenek problémáim. Amikre azt hittem, hogy mekkora nagy bajok, hirtelen eltűntek. Nem ott kezdődik a probléma, ha oppenséggel nem kedvenc cipőmben tudok suliba menni. Még csak nem is ott, ha nincs internet otthon. A saját problémáimat szemszövegőből láttam meg."

Az egész program számomra egy nagy tapasztalat volt Istennel. Olyan tapasztalat, amit soha nem felejtünk el, olyan tapasztalat, aminek segítségével szeretnénk itthon is megosztani másokkal Isten szeretetét. Nagyon hálás vagyok Istennek a csapatért. Áj barátok szüvödtek, olyan barátok, melyeket Isten kátt össze. Sokszor voltak nehézségek, problémák és betegségek is előfordultak, de a káttés imák, a baráti szavak, egy-egy mosoly és persze Isten hatalmas keze minden nehézségen ájtsegített bennünket.

Á

Tári Klaudia